“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଦୁଃଖହରତ୍ତା ସୁଖକରତ୍ତା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ, ଅନ୍ତିମ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ମିଳିଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କାହିଁକି ଦେଇଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- (୧) କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପର ବୋଝ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । (୨) ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ । (୩) ଏବେଠାରୁ ଯଦି ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବ ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିପାରିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପାଇଁ ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି — ଅନ୍ତ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସ୍ମରଣ କରେ ଅର୍ଥାତ୍ କାମ ବିକାରର ସ୍ମୃତିରେ ଦେହତ୍ୟାଗ କରେ... (୪) ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯାଏ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ମିଠା ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି - ପିଲାମାନେ ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କାହା ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ ? ଏହା ହେଉଛି କେବଳ ଜଣଙ୍କ ସାଥୀରେ ସ୍ନେହର ସମ୍ବନ୍ଧ, ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥା’ନ୍ତି । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ସବୁ ପାପ କଟିଯାଇଥାଏ । ଏବେ ଆତ୍ମା ସତ୍ୱପ୍ରଧାନତା ଆଡକୁ ଯାଉଛି । ଏଠାରେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି — ଦୁଃଖହରତ୍ତା, ସୁଖକରତ୍ତା । ଏବେ ବାବା ବାସ୍ତବରେ ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ଜରୁରୀ । ବାବାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ ନା । ତୁମେ ତ ଏକଥା ଜାଣିଛ ଯେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ରହିଥାଏ । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଦେହ ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭଲ ରତ୍ନ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି, ବାବା ଏକଥା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପର ଘଡା ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ପାପ ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ପୁରୁଣା ଶରୀର । ଦୁଃଖ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ଶରୀରକୁ ଆଘାତ ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଆତ୍ମାକୁ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ରୋଗୀ, ଦୁଃଖୀ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ଏବେ କେଉଁ ଆଡକୁ ବି ଯାଅ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ । ସୁଖଧାମରେ ତ ଦୁଃଖ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦୁଃଖର ନାମ ନେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ଦୁଃଖଧାମରେ ରହିଛ । ସୁଖଧାମରେ ତ ଟିକେ ବି ଦୁଃଖ ନଥାଏ । ସମୟ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଅଛି, ତେଣୁ ଏହି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ସେତେ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଚାଲିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କରି ଅବସ୍ଥାକୁ ଏପରି ମଜବୁତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେପରି ଶେଷ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ । ଗୋଟିଏ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ଅନ୍ତ କାଳେ ଜୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସିମରେ (ଶେଷ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସ୍ମରଣ କରେ)...... ଏହା ଶେଷ ସମୟ ନା । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଦୁଃଖଧାମର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏବେ ତୁମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଶୂଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଏହା ତ ମନେ ରଖିବା ଦରକାର ନା । ଶୂଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ, ଆମେ ଦୁଃଖରୁ ବାହାରି ଏବେ ଶୀର୍ଷସ୍ଥାନକୁ ଚଢୁଛୁ ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ଅତିପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧୁର ଜିନିଷ ଆଉ କ’ଣ ଅଛି ? ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ନା । ସିଏ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରୁ ମଧୁର ଏ ଦୁନିଆରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଏତେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ କେତେ ସମୟ ଲାଗୁଥିବ ? ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ । ଆଚ୍ଛା, ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ? ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅର୍ଥ ସହିତ ରହିଛି । ଯେମିତି କୌଣସି ଡ୍ରାମା ଦେଖି ଆସନ୍ତି । କିଏ ଯଦି ପଚାରନ୍ତି ଡ୍ରାମା ମନେ ଅଛି ? ହଁ କହିବା ମାତ୍ରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି । ବାକି ତା’ର ବର୍ଣ୍ଣନ କରି ଶୁଣାଇବାରେ ତ ସମୟ ଲାଗିବ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ପିତା, ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ମାତ୍ରେ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେକେଣ୍ଡରେ ବାବାଙ୍କର ବର୍ସା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯାଉଛି । ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲା, ବାପା ଜାଣିନିଅନ୍ତି ଯେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଜନ୍ମ ନେଲା । ସାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ପଡିଯିବ । ତୁମେ ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଲଗା ଅଲଗା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟ । ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ନା ଏବଂ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅଲଗା ଅଲଗା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ? ଆମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସିଏ ହିଁ ସାରା ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହୋଇଥାଏ । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା ମିଳିଗଲେ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ସେକେଣ୍ଡରେ ହୋଇଗଲେ । ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଫିମେଲ୍ (ନାରୀ) ଭାବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ସବୁ ସନ୍ତାନମାନେ ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ । ଯେଉଁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସମସ୍ତେ

ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ କି ଆମେ ସବୁ ବାବାଙ୍କର ଅତି ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନ । ଆମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । କିପରି ନେବୁ ? ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେକେଣ୍ଡରେ ମନେ ପଡିଯାଉଛି । ଆମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲୁ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଦେହ ତ ବିନାଶୀ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଏ । ପୁଣି ଯାଇ ଗର୍ଭରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ଶରୀର ଧାରଣ କରେ । ପିତୁଳା (ଶରୀର) ତିଆରି ହୋଇଗଲେ ଆତ୍ମା ତା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ । କିନ୍ତୁ ତାହା ତ ରାବଣର ଅଧୀନ । ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଜେଲ ଯାଆନ୍ତି । ସେଠାରେ ରାବଣ ନାହିଁ ତେଣୁ ଦୁଃଖର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବୁଢା ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଜଣାପଡିଯାଏ — ଏବେ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବୁ । ସେଠାରେ ତ ଭୟର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ କେତେ ଭୟ ରହିଛି । ସେଠାରେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅପାର ସୁଖକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅପାର ସୁଖ, କଳିଯୁଗରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଏ । ବାବା ତ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରୁହ, ପିଲାମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅ, କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସବୁ ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁଙ୍କୁ ଛାଡ । ମୁଁ ତ ସବୁ ଗୁରୁମାନଙ୍କଠାରୁ ବଡ । ସେମାନେ ସବୁ ମୋର ରଚନା । ମୋ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ କ'ଣ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ ? ନା । ମୋ ଛଡା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଗଙ୍ଗାକୁ ପତିତ-ପାବନ କହିବ ? ସେ ତ ପାଣିର ନଦୀ ସଦା ସର୍ବଦା ବହିଚାଲିଛି । ଗଙ୍ଗା ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀ ଆଦି ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ଏଥିରେ ତ ସ୍ନାନ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ବର୍ଷା ହେଲେ ବନ୍ୟା ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ହେଲା ନା । ଏଠାରେ ଅଥାହ ଦୁଃଖ ରହିଛି ବନ୍ୟାରେ ଦେଖ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ପଶୁ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଭକ୍ତିରେ ଗାୟନ କରନ୍ତି — ବାବା, ଆପଣ ଯେବେ ଆସିବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହୋଇଯିବି । ତେଣୁ ବାବା ତ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ଦୁଃଖଧାମର ଅନ୍ତ ଏବଂ ସୁଖଧାମର ଆଦିର ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ହିଁ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ଏହା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିର ଆୟୁଷ କେତେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହଜରେ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗର ଆୟୁଷ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ । ସ୍ୱସ୍ତିକାରେ ପୁରା ୪ ଭାଗ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଟିକେ ବି ଫରକ ହୋଇନଥାଏ । ବିବେକ ମଧ୍ୟ କହୁଛି ସଠିକ୍ ହିସାବ ହେବା ଦରକାର । ପୁରୀରେ ଚାଉଳର ହଣ୍ଡା (ମହାପ୍ରସାଦ) ବସାଇଲେ, ତାହା ଆପେ ଆପେ ଚାରିଭାଗ ହୋଇଯାଏ — ଏପରି ଯୁକ୍ତି ତିଆରି ହୋଇଛି । ସେଠାରେ ଭାତ ବହୁତ ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥ କୁହ ବା ଶ୍ରୀନାଥ କୁହ ଗୋଟିଏ ହିଁ କଥା । ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ କାଳିଆ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଘିଅର ଭଣ୍ଡାର ରହିଛି । ସବୁ ଘିଅରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭଲ ଭଲ ଜିନିଷ ତିଆରି ହୋଇ ମିଳେ । ବାହାରେ ଦୋକାନ ଖୋଲାଯାଇଛି । କେତେ ଭୋଗ ଲାଗୁଥିବ । ସବୁ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରୀମାନେ ଯାଇ ଦୋକାନୀଙ୍କ ପାଖରୁ ନେଇଥାଆନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ କେବଳ ଅନ୍ନ ପ୍ରସାଦ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସିଏ ଜଗତରନାଥ, ସିଏ ଶ୍ରୀନାଥ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ ଓ ଦୁଃଖଧାମର ପ୍ରତୀକ । ଶ୍ରୀନାଥ ସୁଖଧାମରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥ ଦୁଃଖଧାମରେ । କାମ ଚିତାରେ ବସି ବର୍ତ୍ତମାନ କଳା (ପତିତ) ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାରେ କେବଳ ଅନ୍ନ ଭୋଗ ଲଗାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ ଗରୀବ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସାହୁକାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିକୁ ଅଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ସେଥିରୁ କିଛି ମିଳେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେବଳ ଗୁରୁମାନଙ୍କର ବହୁତ ରୋଜଗାର ହୋଇଥାଏ । ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ଯଦି କେହି କିଛି ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତି ତେବେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ରୂପରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନିଅନ୍ତି । କୁହନ୍ତି ଅମୁକ ମୋତେ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ହେଲେ ଶରୀରଧାରୀ ଗୁରୁ ଯିଏକି ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମ ସାଥୀରେ କିଏ ଅଛନ୍ତି ? ବିଚିତ୍ର ବାବା । ସେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୋର ଶରୀର ନୁହେଁ । ଏହା ତୁମର ଏହି ଦାଦାଙ୍କର ଶରୀର, ଯିଏ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି, ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷରେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ତୁମକୁ ସୁଖଧାମ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏହାଙ୍କୁ ଗୋମୁଖ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଗୋମୁଖ ଦେଖିବା ପାଇଁ କେତେ ଦୂର-ଦୂର ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗୋମୁଖ ରହିଛି । ପାହାଡରୁ ପାଣି ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । କୂଅକୁ ମଧ୍ୟ ପାଣି ପ୍ରତିଦିନ ପାହାଡରୁ ଆସିଥାଏ । ତାହା କେବେହେଲେ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ପାଣି ବହି ଚାଲିଥାଏ । କେଉଁଠାରୁ ବି ନାଳ ବାହାରିଲା ତ ତାକୁ ଗଙ୍ଗାଜଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାକୁ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ଗଙ୍ଗାଜଳ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା' ଦ୍ୱାରା ପତିତରୁ ପାବନ କେହି ବି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ ହେଉଛି ମୁଁ, ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ବାବା ତୁମକୁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପରୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ପାପ କରିଚାଲିଛନ୍ତି, କର୍ମଭୋଗ ଅଛି ନା । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ପାପ କରିଛନ୍ତି, ୬୩ ଜନ୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ରହିଛି । କଳା ଧୀରେ ଧୀରେ କମି କମିଯାଏ । ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ରମାର କଳା କମ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ପୁଣି ହେଉଛି ବେହଦର ଶିବରାତ୍ରୀ । ଏବେ ସାରା ଦୁନିଆ ଉପରେ, ପୁଣି ଖାସ୍ ଭାରତ ଉପରେ ରାହୁର ଦଶା ପଡିଛି । ରାହୁର ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଛି । ଏବେ ତୁମେ

ସନ୍ତାନମାନେ କଳାରୁ ଗୋରା ହେଉଛ ସେଥିପାଇଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର କହୁଛନ୍ତି । କାମ ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାହାର ପ୍ରତୀକ ରୂପରେ କଳାମୂର୍ତ୍ତୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଜଡ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ କଳା ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଷୟରେ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ବି ବିଚାର ଆସୁନାହିଁ । ଜଣକୁ କଳା, ଜଣକୁ ଗୋରା ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଗୋରା ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ତ ସେହିଭଳି ହେବ ନା, ଏଥିରେ କଷ୍ଟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ତୁମେ ଶୁଣୁଛ ପୁଣି ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ଯଦିଓ ଗୀତା ପଢି ଶୁଣାଇବେ ପରନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ପୁସ୍ତକ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ ବହୁତ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି, ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି, କିଏ କ'ଣ ପଢୁଛନ୍ତି, କିଏ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ରାମଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ବି ଯାଉଛନ୍ତି । ରାମଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । କଳା କାହିଁକି କରିଦେଇଛନ୍ତି, ଏହା ବିଚାର କରିବାର କଥା ? କଲିକତାରେ କାଳୀଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଅଛି । ମାଁ ମାଁ ବୋଲି ଆକୁଳ ନିବେଦନ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ କଳା ଏବଂ ବହୁତ ଭୟାନକ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ମାତା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମ ପାଖରେ ଏବେ ଏହି ଜ୍ଞାନବାଣ, ଜ୍ଞାନ ଅସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ହତିଆର (ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର) ରୂପରେ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଥମରୁ କାଳୀଙ୍କ ପାଖରେ ମନୁଷ୍ୟ ବଳି ଦେଉଥିଲେ । ଏବେ ସରକାର ବନ୍ଦ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ସିନ୍ଧୁ ପ୍ରଦେଶରେ ଦେବୀଙ୍କ ମନ୍ଦିର ନଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ବୋମା ବିସ୍ଫୋରଣ ହେଲା, ତ ଜଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହିଲେ କି କାଳୀ ମୋତେ ଆକାଶବାଣୀ କରିଛନ୍ତି — ମୋର ମନ୍ଦିର ନାହିଁ, ଶୀଘ୍ର ତିଆରି କର, ନ ହେଲେ ଆହୁରି ବୋମା ବିସ୍ଫୋରଣ ହେବ । ବାସ୍, ବହୁତ ପଇସା ଆସିଗଲା । ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଗଲା । ଏବେ ଦେଖ ବହୁତ ମନ୍ଦିର ରହିଛି । କେତେ କେତେ ସ୍ଥାନକୁ ଅଯଥାରେ ଯାଇ ହଇରାଣ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ଏସବୁ କଥାରୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କାହାର ଗ୍ଲାନୀ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଡ୍ରାମା ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯାହା କିଛି ତୁମେ ଦେଖିଲ ତାହା ପୁଣି ହେବ । ଯେଉଁ ଜିନିଷ ନାହିଁ ତାହା ତିଆରି ହେଉଛି । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମର ରାଜତ୍ୱ ଥିଲା, ତାକୁ ଆମେ ହରାଇ ବସିଛୁ । ଏବେ ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି — ସନ୍ତାନମାନେ, ଯଦି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ବହୁତ ପୁରାଣ ଶୁଣି ଆସିଛ । ଅମରକଥା ପୁଣି କିଏ ଅମର ହେଲେ ? କାହାକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଲା ? ଏହି କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଆଖିରେ କିଛି ବି ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ । ସିଭିଲ୍ ଚକ୍ଷୁ (ସୁଦୃଷ୍ଟି)ରେ ଦେଖ, କ୍ରିମିନାଲ୍ (କୁଦୃଷ୍ଟି)ରେ ନୁହେଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଏହା ତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ, ମୁଁ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜତ୍ୱ ଦେଇଯାଉଛି । ସେଠାରେ ଆଉ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ, ତୁମେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଓ ଧନବାନ ହେବ । ଏଠାରେ ତ ମଣିଷ କେତେ ଭୋକରେ ମରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ତୁମେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । କେତେ ଛୋଟିଆ ଜାଗା ଦରକାର । ଛୋଟ ବଗିଚା ବଢି ବଢି କଳିଯୁଗ ଶେଷରେ କେତେ ବଡ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ୫ ବିକାରର ପ୍ରବେଶତା ହେତୁ ତାହା କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ପାଉଛ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିଛ । ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନହେଲେ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ପାପ କଟିବ । ପତିତ-ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ ସେମାନେ କରି ଦେଖାଇବେ । ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କେବେ ବି ହେଳା କର ନାହିଁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ମନେ ପକାଅ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖଦାୟୀ । ଯିଏ ସର୍ବଦା ସୁଖ ଦିଅନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ରଖ, ଏଥିରେ ଗଫଲତ (ଭୁଲ) କର ନାହିଁ । ଯୋଗ ନ କରିଲେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ ? ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଖରାପ କଥା ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି ସେହି ପବିତ୍ର ନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦେଖିବାର ଅଛି । ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୂରା ପୂରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର ଅଛି ।

(୨) ଘର ଗୃହସ୍ଥକୁ ସମ୍ଭାଳିବା ସହିତ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏଭଳି ମଜବୁତ କରିବାକୁ ହେବ ଯାହାକି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ସହିତ ଚେକିଂ ଆଧାରରେ ନିଜର ସେବା କରୁଥିବା ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ନିଜର ସେବା କରିବା ଅର୍ଥ ନିଜକୁ ସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବା, ପାଠପଢାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟରେ ନିଜକୁ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇବା, ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱରୂପ ଯୋଗ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଧାରଣା ସ୍ୱରୂପ ହେବା — ଏହିଭଳି ନିଜର ସେବା କରିବାର ସ୍ମୃତି ଯଦି ସଦାସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ତେବେ ଏହି ସେବା ସ୍ୱତଃ ଭାବରେ

ତୁମର ସମ୍ପନ୍ନ ସ୍ୱରୂପ ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କର ସେବା କରାଇ ଚାଲିବ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ବିଧି ହେଲା — ନିଜ ଉପରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ସହିତ ଚେକିଂ କରିବ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ହିଁ ଚେକିଂ କରିବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ନୁହେଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅଧିକ କଥା କହିବା ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିର ଶକ୍ତି କମ ହୋଇଯାଏ ସେଥିପାଇଁ କମ କଥା କୁହ ଏବଂ ମିଠା କଥା କୁହ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***